

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

LVII. Nonnulla de paradiso.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

sapit et fruitur, plerumque in exterioribus carere debemus. Quam vero sit illud grave, si quis me interrogat, humano sensui minime valeo edicere. Dominus noster multa pro nobis usque ad mortem passus est; nunc vero dolor, vel minimus, adeo gravis nobis videtur et magnus, ut sane de hoc erubescendum est, atque dolendum coram Deo tam parvam nobis esse virtutem. Ex amore vero dolor plus dulcescit, quam exprimi potest, et Deo similes si efficeremur, in multis pugnis victoriam reportarem. Dei complacentia amantisque animæ simul conveniunt sicut sol cum aere, qui una quadam suavi penetratione commiscuntur, ita ut aeris frigiditatem sol devincat et obscuritatem, unde omne in uno sole fulgens videtur; quod quidem ex divina procedit suavitate. Deus vero nobis omnibus hunc concedat ac conservet amorem! Amen.

LVII. QUALITER DEUS AMICOS SUOS TANGIT DOLORE.

QUANDO quis turbatur, ut jam in se non firmiter constet, et levem culpam in se habet, ita tunc loquitur Dominus noster: Illum tetigi. *Glosa*: Eo modo quo me Pater in terris tetigit, ego illos quos in terra ad me traho, non sine magno ipsorum dolore traho, et quo mihi propiores accedunt, eo graviorem tractum meum cognoscent. Quando vero homo ita super se victor extiterit, ut pœnam et consolationem pro uno eodemque perpendat, ad tantam illum extollam suavitatem, ut inde vitam sapiat æternam.

LVIII. NONNULLA DE PARADISO.

OSTENSUM est mihi et vidi qualis fuerat modo creatus paradisi. Ejus latitudinis ac longitudinis nullum finem inveni. Primo ad locum deveni inter hunc mundum et ipsum paradisi medium, ubi vidi arbores, folia, pulchra gramina, nullam vero malam herbam. Quædam arbores fructus ferebant, pleræque vero tantum folia suaveolentia. Ibi discurrebant

rapida aquarum flumina, ventusque a meridie ad septentrionem, et in aquis quædam terrena suavitas cum cœlesti voluptate miscebatur. Aer suavior quam exprimi potest. Bestiæ vero avesque prorsus deerant, quia soli homini illum præparavit Deus, quo commode frui possit.

Duos ibi vidi, qui erant Enoch et Elias, prior quidem sedens, alter vero humi in magno fervore animi recumbens. Et Enoch sum allocuta, ab ipso rogans num ibi juxta humanam viverent naturam. Respondit: Nos ex malis aliquid comedimus et ex aqua potamus, ut corpus vitalitatem suam conservet, sed hoc præcipue fit ex divina virtute. Rursum interrogavi: Quomodo huc advenisti? — Huc adveneram nesciens quomodo advenissem, nec quid de me esset antequam advenirem magis gnarus. De ejus oratione illum rogavi: — In fide et in spe stat omnis nostra oratio. Et ab eodem quæsivi quo esset animo, an quid molesti pateretur. Respondit: Omnia mihi bene sunt, nec aliquid adest pœnæ. — Numquid certamen illud formidas quod in mundo adhuc futurum est? — Deus me sua virtute muniet, ut illi resistere valeam. — Oras-ne pro christianitate? — Oro quatenus eam Deus a peccatis liberet, et in suum regnum perducatur. Tunc Elias surrexit, cujus facies pulchra et ignea, cœlestis, et cæsaries quasi alba lana. Vestiti quidem erant tamquam pauperes qui cum baculo pro suo pane circumvagantur. Tunc interrogavi Eliam quomodo pro christianitate oraret. Ego miserans, humilis, fidelis et obediens oro. — Oras-ne pro animabus. — Utique, desiderans ut ipsarum pœnæ allevientur, et ex orationibus meis pœnæ sane immi nuuntur. — Liberantur-ne? — Equidem multæ. — Cur Deus hic vos transtulit? — Ut Christianitati et Deo ipsi in auxilium novissimo die adesse possimus.

Utrumque vidi paradisum; de terrestri jam sum locuta; cœlestis vero superior est, et terrestrem ab omni præservat tempestate. In parte superiori sunt animæ quæ Purgatorium non meruerunt, quamvis nondum ad Dei regnum pervenerint. In deliciis quasi suspenduntur ut aer in solis claritate; gloriam tamen et honorem, præmium et coronam nondum habent antequam ad regnum Dei advenerint. Cum vero omne terrenum dissolutum et destructum fuerit, non jam ipse

stabit terrestris paradisi; et cum iudicium suum Deus fecerit, ipse etiam abolebitur cœlestis paradisi, nam in domo communi omnes habitabunt qui ad Deum venire poterunt, nec infirmorum aliqua supererit domus; qui enim ad Dei regnum pervenit, ab omni liber est infirmitate. Laudetur Jesus Christus, qui nobis suum regnum concessit.

LVIII. DE SANCTO GABRIELE.

SANCTE Gabriel Angele, memento mei ! Mei desiderii nuntium commendo tibi : meo dilectissimo Domino Jesu Christo nuntia quantum præ amore ad illum sim ægotans, et si quando inde sanari debeam, ipsum meum esse medicum necesse est. Illi fideliter explica vulnera quæ mihi ipse infixit, quæ diutius non inuncta nec alligata ferre nequeo. Vulneravit me usque ad mortem, et nunc cum me non unctam relinquit, sanari nunquam potero. Et si montes universi vulneribus aptum unguentum, et aquæ omnes salutaris potus, et quæque arbores cum floribus salutaris alligatura vulneris essent, nondum inde usquam sanarer. Sancte Gabriel Angele, memento mei ! hunc amoris nuntium commendo tibi.

Quicumque Deum diligere voluerit, hæc amatoria epistola ejus exciet sensum, si Deum sequi desideraverit.

LIX. QUALITER ANTE DEUM NUNTIUS ADVENIT.

VERITATEM in spiritu meo optime accepi, meum nuntium ad Deum pervenisse. Responsum vero quod mihi referendum est, tam magnum, tam potens, tam profundum, multimodum, deliciosum et luminosum est, ut accipere illud nequeam, quamdiu terrestris homo ero; verum breve tempus ab hac misera vita discedam, sicque ibi nunquam amplius manebo. Verum tamen de hoc cito silere cogor; nec mihi plus inde licet concipere quam quis posset manifesto exprimere; magis enim sanctum Gabrielem in referta deliciis gloria, in cœlo-